

Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 grudnia 2021 roku (V Ka 556/21)

Działanie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru opisane w przepisie art. 12 § 1 k.k. można ustalić również w oparciu o okoliczności przedmiotowe zachowań sprawcy.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Rafał Podwiński

Protokolant: Dawid Zwierzykowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Drawsku Pomorskim S. D. po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2021r. sprawy **M. B.** oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. (x6) na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 21 lipca 2021 r. sygn. akt II K 236/20:

1. Na podstawie art. 439§1 pkt 8 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie karne przeciwko **M. B.** o czyny przypisane mu w punkcie I zaskarżonego wyroku umarza.
2. Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. ustala że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	V Ka 556/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		0
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 21 lipca 2021r. w sprawie II K 236/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
☐ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ oskarżyciel posiłkowy		
☐ oskarżyciel prywatny		
☒ obrońca		
☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☐ co do winy
		☐ co do kary
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
☐ art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☒ art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

☒ art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia				
☒ art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia				
☒ art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
☒ art. 439 k.p.k.				
☐ brak zarzutów				
1.4. <i>Wnioski</i>				
☒ uchylene			☒ zmiana	
2. <i>Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</i>				
1.5. <i>Ustalenie faktów</i>				
1.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. <i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. <i>Ocena dowodów</i>				
1.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód		Zwięźle o powodach uznania dowodu	

1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i> <i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>– rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. polegające na skazaniu M.B. za wchodzące w skład czynu ciągłego czynu z art. 278 § 1 k.k. popełnionego w dniu 3 maja 2019 r., pomimo tego, że stanowiły one element czynu ciągłego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełnionego w okresie od 5 lutego 2019 roku do 18 sierpnia 2019 roku, za dokonanie którego M.B. skazany został z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt (...), który uprawomocnił się w dniu 1 kwietnia 2021 roku.</p> <p>– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym uznaniu, iż przypisane oskarżonemu wyrokiem Sądu pierwszej instancji czyny nie są tożsame z przestępstwem, za które M.B. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 marca 2021 roku wydanym w sprawie (...).</p> <p>– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym uznaniu, iż przedmiotowej sprawie oskarżony popełniając kolejne przestępstwa wykorzystywał tę samą sposobność, lecz nie działał ze z góry powziętym zamiarem, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.</p>	☒ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	

Postawione powyżej zarzuty okazały się w całości zasadne.

W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odsyła do treści wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 marca 2021r. w sprawie (...). W wyroku tym M.B. został uznany za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Ten czyn ciągle popełniony był w okresie od 5.02.2019 r. do 18.08.2019 r. i polegał na dokonaniu wielu kradzieży plastikowych osłon maskujących wyłącznie z samochodów A. z ich przedniego zderzaka i przednich lamp przeciwmgłowych oraz w jednym przypadku lamp i listwy czujników podlampowych. Sprawca działał w K. i U., regularnie w odstępach tygodnia, dwóch tygodni.

W sprawie II K 236/20 oskarżony M.B. dokonał identycznych czynów w dniu 3 maja 2019 r. w M. i S. (6 kradzieży plastikowych osłon maskujących z przednich zderzaków samochodów A.). W złożonych wyjaśnieniach (k. 110) opisał wprost, że działał w warunkach art. 12 k.k. (przyjechał do M. w celu kradzieży elementów z samochodu A., po pierwszej kradzieży pojechał z nadzieją dalej szukać samochodów A. żeby ukraść z ich przedniego zderzaka elementy plastikowe, faktycznie udało mu się dokonać 6 identycznych czynów). Był to klasyczny przykład uzasadniający obowiązek zastosowania konstrukcji z art. 12§1 k.k., która błędnie nie została przez sąd rejonowy zastosowana, bo przyjęto konstrukcję ciągu przestępstw z art. 91 k.k. Regulację przewidzianą w art. 12 § 1 k.k. jako instytucję prawa karnego materialnego, przy spełnieniu określonych przesłanek, sąd nie może, lecz ma obowiązek zastosować. Zaniechanie realizacji tego wymogu, do respektowania którego sąd jest zobowiązany, stanowi więc obrazę, i to zazwyczaj rażącą, prawa materialnego, uzasadniającą ingerencję w zaskarżony wyrok nawet poza granicami wniesionego środka odwoławczego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 lutego 2019 roku, w sprawie II AKA 212/18).

Zarówno w sprawie (...), jak i II K 236/20 oskarżony działał w warunkach art. 12 § 1 k.k. W tych sprawach sprawca działał w miejscowościach nadmorskich w pasie 40 kilometrów, głównie w weekendy, z tą samą regularnością. Było to niewątpliwie działanie zaplanowane, skoro przedmiotem kradzieży były zawsze przedmioty wyłącznie z samochodów drogiej marki A., które mogą być częściej właśnie w miejscowościach nadmorskich, do których w weekendy przyjeżdżają turyści. Należało mieć zatem na uwadze elementy przedmiotowe i podmiotowe cechujące okoliczności popełnianych czynów zarzuconych oskarżonemu w sprawach IIK 236/20 i (...). Już na pierwszy rzut oka wynika, że wszystkie wymienione zachowania stanowiły jedno przestępstwo popełnione w warunkach art. 12 §1 k.k. Po pierwsze czyny ze sprawy IIK 236/20 miały miejsce w dniu 3 maja 2019 r. podczas gdy w sprawie (...) czyny były popełniane z przerwami trwającymi od tygodnia do dwóch tygodni od lutego do sierpnia. W szczególności należy zwrócić uwagę, że w sprawie (...) przypisane zostały czyny popełnione 21/22 kwietnia 2019 r. (tydzień przed 3 maja 2019 r. i 18 maja 2019 r. dwa tygodnie po 3 maja 2019 r.). W tych konkretnych przypadkach oskarżony działał w weekendy, w szczególności w długi weekend majowy i na początku sezonu letniego nad morzem. O jedności czynu decyduje w tym wypadku jedność z góry powziętego zamiaru, która w świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie a opisyanych powyżej jawi się oczywistą.

	<p>Sąd Okręgowy w Koszalinie rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd prawny, zgodnie z którym dla realizacji jednoczynowej koncepcji czynu ciągłego z art. 12 k.k. wystarczający jest bowiem ogólny zarys wykonania czynności składających się na wielość zachowań, które sprawca obejmuje swym z góry podjętym zamiarem. Zastosowania tej instytucji materialnoprawnej nie warunkuje przewidywanie przez sprawcę z góry ilości zdarzeń i ich skonkretyzowanego przebiegu wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie – II Wydział Karny z dnia 26 maja 2020 r. II AKa 291/19.</p> <p>Powtarzalność i częstotliwość popełnionych czynów na przestrzeni zaledwie około 8 miesięcy, stwarza podstawy do przyjęcia, iż dzieliły je krótkie odstępy czasu. Oskarżony M.B. dopuszczał się zachowań realizujących znamiona kradzieży wielokrotnie, z podobną regularnością, a jego działanie ukierunkowane było na dokonanie kradzieży dokładnie tych samych rzeczy i wyłącznie nich oraz wyłącznie z tego samego rodzaju samochodu w miejscowościach wyłącznie nadmorskich. Regularność kradzieży wskazuje, że oskarżony pozostawał w stałej gotowości do takich działań, działał w ramach ustalonego uprzednio zamiaru i planu. Brak jest w tych warunkach podstaw, aby negować, że przystępując do realizacji chronologicznie pierwszego z zarzucanych mu zachowań, nie działał on w zamiarze popełnienia kolejnych, skoro taki wniosek wprost narzuca charakter i suma podniesionych wyżej okoliczności. Ponadto obrońca oskarżonego przyznał ten fakt we wniesionej apelacji. W tym stanie rzeczy należało przyjąć, iż oskarżony, realizując kolejne zarzucone mu kradzieże dokładnie takich samych przedmiotów, działał z zamiarem z góry podjętym, a nie każdorazowo odnawialnym. Zakończenie przestępczej działalności związane było z zatrzymaniem oskarżonego przez policję. Sąd Okręgowy w Koszalinie podziela pogląd prawny wyrażony w postanowieniu postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 18 maja 2020 r. IV KK 25/20, zgodnie z którym granice ciągłości wyznaczają początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, które stanowią czyn ciągły. Jednak tylko czyny popełnione w okresie tak wyznaczonym – przy spełnieniu pozostałych warunków wynikających z treści art. 12 § 1 KK – mogą zostać objęte skutkami będącymi następstwem ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 7 K.p.k. Taka sytuacja ma miejsce gdy weźmie się pod uwagę przypisane oskarżonemu zachowania ze spraw (...) jak i II K 236/20. Dlatego orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.</p>
	Wniosek
	<p>uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania</p> <p>☒ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny</p>
	Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.
	zasadność postawionego zarzutu skutkowałą zasadnością złożonego wniosku

3.2.	<p>– obraza prawa procesowego, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia – art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez brak ustalenia, że wyrok wydany wobec oskarżonego w dniu 31 marca 2011 roku przez (...) w sprawie (...) uległ zatarciu z mowy prawa co z kolei doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony był przed zaistnieniem zdarzeń ujętych w kwestionowanym wyroku karany, a tym samym dopuszczając się zachowań objętych skazaniem w sprawie II K 236/20 wykazał, że „jest on osobą niepoprawną. Po raz kolejny dopuścił się przestępstw, okazując tym samym swoje rażące lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego” (tak w pkt 4 uzasadnienia wyroku).</p> <p>– obraza prawa materialnego a to art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k. i art. 106 k.k. oraz art. 114a k.k. w brzmieniu sprzed dnia wejścia w życie znowelizowanej ustawy obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r., poprzez niezastosowanie przepisów względniejszych dla sprawcy w sytuacji, gdy prawomocne orzeczenie skazujące M.B. za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej „tj. wyrok z dnia 31 marca 2011 roku, sygn. (...) zapadł a następnie został wykonany (11 kwietnia 2014 roku zakończono wykonywanie kary ze sprawy (...)) w czasie kiedy to do zatarcia skazania nie stosowało się ustawy obowiązującej w miejscu skazania, lecz regulacje krajowe – polskie co z kolei nakazywało zastosować art. 76 § 1 k.k. i uznać, że ww. skazanie zatarło się z mocy prawa z dniem 11 października 2014 roku, a tym samym należy je uznać za niebyłe.</p> <p>– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę zaskarżonego wyroku i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym uznaniu, iż oskarżony był karany przed zaistnieniem zdarzeń z dnia 3 maja 2019 roku ujętych w kwestionowanym wyroku, zaś „orzekane mu wcześniej kary nie odniosły wobec niego żadnych rezultatów” (tak w pkt. 4 uzasadnienia wyroku) w sytuacji gdy przed dniem 3 maja 2019 roku oskarżony nigdy nie był karany, co z kolei skutkowało błędnym ustaleniem, że zastosowane wobec oskarżonego</p>	<p>☐ zasadny</p> <p>☐ częściowo zasadny</p> <p>☐ niezasadny</p>
------	--	--

	<p>sankcje nie powstrzymały go od popełniania kolejnych przestępstw i potraktowaniem tej okoliczności jako obciążającej oskarżonego przy wymiarze kary.</p> <p>– rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane mu czyny z art. 278 § 1 k.k. w sytuacji gdy sposób i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiały za orzeczeniem wobec M.B. zdecydowanie łagodniejszej kary.</p>	
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Sąd – na mocy art. 436 kpk – nie odniesie się do opisanych powyżej zarzutów z uwagi na uwzględnienie zarzutów wymienionych i omówionych w punkcie 3.1. uzasadnienia, których uwzględnienie było wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.	
	Wniosek	
	<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a) obniżenie do 3 miesięcy orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności</p> <p>b) warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonej kary na okres 3 lat próby</p>	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Sąd – na mocy art. 436 kpk – nie odniesie się do opisanych powyżej wniosków, skoro nie odniósł się do postawionych uprzednio zarzutów z uwagi na uwzględnienie zarzutów wymienionych i omówionych w punkcie 3.1. uzasadnienia, których uwzględnienie było wystarczające do wydania rozstrzygnięcia.	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.	Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
	Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
	Zwiąże o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	W sprawie zaszła przyczyna opisana w treści przepisu art. 439 § 1 pkt 8 S art. 439 k.p.k. Dlatego na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie karne przeciwko M.B. o czyny przypisane mu w punkcie I zaskarżonego wyroku umorzył.		☒ art. 439 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia		
	Powody uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania karnego zostały opisane w treści rubryki numer 3.1.		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości		☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania		☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia	
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. <i>Koszty Procesu</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. sąd ustalił, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa	
7. <i>PODPIS</i>		
sędzia Rafał Podwiński Koszalin 22.12.2021 roku (...)		